

Ba Bước Hủy Diệt Một Đại Ca Xã Hội Đen

Contents

Ba Bước Hủy Diệt Một Đại Ca Xã Hội Đen	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13

Ba Bước Hủy Diệt Một Đại Ca Xã Hội Đen

Giới thiệu

Tác giả: Vô Tụ Long Hương Thể loại: truyện ngắn, ngôn tình, hài hước, HE 5 chương (hoàn). Truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-buoc-huy-diet-mot-dai-ca-xa-hoi-den>

1. Chương 1

Chương 1: Còn nhỏ đã có chí khí cao

Nói “ba tuổi nhìn đã già dặn”, lời nói này quả không sai. Trong suốt hai năm đầu đời, tôi cũng rất bình thường, không khác gì những đứa trẻ khác, có khóc lóc, có ầm ĩ, có đái dầm. Nhưng đến năm tôi ba tuổi đặc tính kì dị mới bắt đầu xuất hiện.

Năm tôi lên ba tuổi, tôi rất mê súng. Cái này cũng không ngạc nhiên gì, là thằng con trai đứa nào chả thích súng, bản tính này do trời quyết định. Nhưng vào một ngày nào đó, tôi bắt đầu lăn lộn dưới sàn nhà đòi

mua khẩu súng mới, mặc ẹ tôi mắng mỏ nhất quyết không cho. Dù có cường chế hay đe dọa cũng đều thất bại, bà nói: “Người tốt chỉ có một khẩu súng, người xấu mới có nhiều súng. Hạo Nhiên, trong nhà con đã có một khẩu súng lục rồi, mua thêm nữa sẽ trở thành người xấu đó”.

Tôi nhớ đến có lần xem TV, cũng đúng như mẹ nói vậy, nhưng khát vọng muốn có súng đã vượt qua phẩm chất yêu cầu của chính mình, cho nên tôi trả lời, “Con muốn làm người xấu”.

Cuối cùng tôi cũng có được khẩu súng mới, mà cuộc đời tôi cũng đặt phương hướng quyết định từ đó - tôi muốn làm người xấu.

Không cần hoài nghi hoặc là thấy mình may mắn, cái người lớn cho rằng không cần quan tâm mà đánh giá thấp quyết tâm của đứa trẻ ba tuổi đã khiến mẹ tôi đã lơ đãng với câu nói sớm gieo vào đầu tôi, vì thế đó là sai lầm lớn, là thời cơ tốt nhất để tôi xoay chuyển phương hướng cuộc đời.

Từ đó về sau, mỗi lần xem TV tôi đều đặc biệt chú ý so sánh sự khác biệt giữa người tốt và kẻ xấu, càng xem càng kiên định quyết tâm tôi muốn làm người xấu. Cứ nhìn người xấu trên tivi kia kia, ăn uống thoải mái, tâm tư thoải mái tùy tiện ham muốn mọi nơi. Trái lại người tốt thì bị người xấu bắt nạt, hãm hại đến chết đi sống lại, ném hết mùi đau khổ.

Tôi muốn làm người xấu! Từ ba tuổi trở lên, tôi đã cố gắng hướng đến mục tiêu này, quán triệt chấp hành đủ loại thủ đoạn của người xấu. Tôi cướp lấy que kẹo của em gái hàng xóm, tôi thống trị trường mẫu giáo không cho bạn học chơi đồ chơi, tôi bắn súng cao su vào cửa kính nhà người ta, tôi gắn pháo vào đuôi con mèo....

Mỗi ngày đều có khiếu nại của mọi người xếp hàng đến nhà tôi. Ba mẹ tôi đã lập thành thói quen một là làm động tác khom người xin lỗi, hai là tặng quà lần lượt, ba là nói, “Thật xin lỗi, không biết cách dạy con”.

Nhưng bọn họ không có cách nào bắt tôi, giống như viên ngọc bội gia truyền quý giá được tổ tiên bao bọc cẩn thận, bà nội tôi cũng coi như thế. Nhà của tôi từ năm đời nay đều đơn truyền chỉ có tôi là con một, bà không thương tôi thì thương ai? Hơn nữa mẹ tôi còn hay bị sẩy thai, trước tôi có hai cái thai cũng không giữ được. Đứa đầu tiên nghe nói bởi vì những lúc cởi áo, tay toàn hướng lên trên, đứa nhỏ không giữ được ; thêm một bài học về đứa thứ hai, mẹ tôi sống cũng không phạm cái gì, duy chỉ có một lần sau khi ăn xong đã ném cái hột mận xa hơn một mét vào thùng rác nhà hàng xóm, kết quả ngã rầm một phát, thế là anh trai và chị gái tôi đều ra đi. Đến lúc mang thai tôi, mẹ tôi ngoài việc động miệng, thì cái gì cũng không dám động. Bà nằm trên giường bảy tháng, mọi việc từ ăn uống đều giải quyết hết trên giường, như thế mới bảo vệ được dòng máu nhà họ Lý.

Gian khổ như thế mới có tôi, là con một trong nhà nên được mọi người rất mực cưng chiều. Bà nội coi tôi còn quan trọng hơn so với trái tim bà, mọi chuyện xấu tôi làm đều có thể tìm ra được ưu điểm. Tôi nói thô tục thì bà cho là lượng từ ngữ phong phú ; tôi đánh vỡ đầu người ta thì bà cho là có sức khỏe... Mẹ tôi mặc dù không cưng chiều mù quáng như bà nội, nhưng khi tôi làm chuyện xấu cũng chỉ mắng tôi vài câu, nhưng mắng thì mắng thôi, cho đến bây giờ bà không đánh tôi cái nào, ở trước mặt bà tôi luôn làm vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Cái duy nhất tôi không thích là ba tôi, ông ấy luôn làm vẻ mặt người cha nghiêm khắc mà kêu la tôi. Nói thật tôi có chút sợ ông, nhưng cũng may ông ấy là một người con hiếu thảo, vài lần ông ấy gờ gậy lên, tôi chạy ngay sau chỗ bà nội và mẹ tôi trốn, hai người nói thêm câu, “Muốn đánh nó thì đáng tôi trước đi”. Vì vậy nhất gậy ấy mới không đập lên người tôi. Ba tôi đã từng lấy đạo lý của bậc hiền thê ra để giảng giải cho bà và mẹ tôi, kết quả bà nội tôi căn bản không thông, mẹ tôi biết sai không sửa, ông vài lần thất bại cũng bắt đầu buông tha việc giáo dục bằng đả cầu bổng pháp đối với tôi, tập trung để giải quyết hậu quả thiên tai của tôi.

Ý có mẹ và bà nội làm chỗ dựa, hơn nữa được di truyền vóc cơ thể cường tráng từ ba tôi, tôi không hề nghi ngờ lúc trưởng thành nhất định là một tiểu bá vương.

Nhà của tôi ở nơi gọi chung là phố Bàn cờ, bởi vì có rất nhiều ngõ nhỏ rẽ khắp nơi, giống như hình dáng bàn cờ. Mỗi ngày tôi ở phố bàn cờ nam chinh bắc chiến làm chuyện xấu, biến khu bàn cờ kia thành chướng khí mù mịt. Có một lão già ở khu Đưng Quần đã nói tôi là minh chứng hùng hồn cho “Nhân chi sơ tính bản

ác”. Hàng xóm láng giềng đặt một biệt danh rất vẻ vang cho tôi là “Quý Kiến Sầu” [1], bọn họ đều nói sau này nhất định tôi sẽ trở thành kẻ xấu xa, tôi cũng quang vinh cho là vậy.

Phổ bàn cờ có bao nhiêu trẻ con cơ bản đề bị tôi bắt nạt, chỉ trừ có cô bé nhà họ Trần ở khu Đèn Lồng.

Trần gia là đối tượng dân tình trong phố Bàn cờ hay dị nghị, nữ chủ nhân của nhà đó là người cực kỳ không biết phân rõ phải trái trắng đen, mọi người đều rất ghét bà ta, so với tôi còn ghét hơn. Nghe nói người đàn bà kia còn không bằng gà đẻ trứng, tôi cũng không hiểu phép so sánh này, chỉ nghĩ người đàn bà kia là biến thân từ gà yêu tinh, bởi vậy khu Đèn Lồng thường may mắn thoát khỏi việc quấy nhiễu của tôi nhiều năm nay. Đương nhiên tôi hiểu rõ hàm nghĩa kia, khu đèn lồng vẫn bị nhét vào phạm vi thể lực của tôi. Nhưng điều tôi muốn nói bây giờ, chúng ta trở lại chuyện chính đã.

Nói con gà kia nhiều năm không đẻ trứng, đột nhiên lại nhặt được trứng, chính là cô bé đó. Bắt đầu thật may mắn, ai biết được hai năm sau, con gà bỗng nhiên đẻ trứng, còn sinh trứng trai, cái quả trứng bé nhỏ kia nhặt được trở thành dư thừa. Từ nay về sau cay đắng chịu “Em trai ăn mỳ chị húp nước”.

Khu Đèn lồng tôi đi ngang qua 10 lần, thì ít nhất có 9 lần người đàn bà kia đánh chửi cô bé đó. Ngay cả khi cô ấy đến trường, hay ở ngã tư đường phố vẫn chịu phương pháp giáo dục điên rồ của bà mẹ. Cũng từng có một người hàng xóm trông thấy khuyên người kia không nên hà khắc như vậy, nhưng người đàn bà kia chống hông, nói, “Bà có trái tim thiện lương thì đem con bé ngu ngốc này về mà nuôi đi!”.

Không có người nào muốn nhận gánh nặng này, cũng chỉ có rầm rì bàn tán sau lưng.

Người đàn bà kia gọi cô bé ấy là “con ngốc”, mọi người cũng hoài nghi việc cô bé bị ngược đãi đến choáng váng. Trước kia bị đánh còn biết khóc lóc, sau đó đến tiếng cũng không cất lên, đi lại đều sợ hãi rụt rè dựa sát vào tường, ai đến gần cũng đều khiến cô bé sợ hãi. Lại còn mặc miếng giẻ rách, đầu tóc rối bù, chẳng ai nhìn ra cô bé trông như thế nào. Toàn bộ làm cho người ta có cảm giác chỉ như sương khói mờ ảo, gió to thổi một phát là tan biến.

Tôi và cô bé ấy so sánh như sư tử và châu chấu, lực lượng chênh nhau quá lớn, nên tôi cũng không thêm bắt nạt cô bé. Hơn nữa bà nội tôi còn cố ý dận tôi, “Cô bé nhà họ Trần kia đã đủ đáng thương rồi, con đừng chọc cô bé nữa”.

Mẹ tôi cũng nói cô bé rất đáng thương, nói cô bé ở nhà ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Người khác tốt bụng đưa quần áo cũ hay cái gì đó cho cô bé, sẽ bị người đàn bà chanh chua kia chửi rửa, theo thời gian trôi qua cũng chẳng ai dám giúp cô bé.

Cô gái đó và tôi không quan hệ gì, nhưng khi tôi vừa 12 tuổi, bản tính trời cho của giống đực tranh cường háo thắng bắt đầu thức tỉnh, cho dù là làm người xấu, cũng luôn hy vọng mình có thể tệ nhất, cho nên đối với người đàn bà kia thực sự làm cho tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cái khiến tôi bốc hỏa nhất là, bà ta còn sinh hạ một tên con trai tà ác Trần Vĩnh Khang. Trần Vĩnh Khang nhỏ hơn tôi ba tuổi, hắn được vinh dự có mặt trong danh sách xếp hạng những kẻ đáng ghét của tôi. Theo như nhân sĩ giang hồ cùng nhau phân tích thời kì lịch sử của tôi và Trần Vĩnh Khang đều cho rằng: Tôi có bản tính xấu xa được hình thành, còn Trần Vĩnh Khang có bản tính xấu xa do trời sinh. Tốc độ Trần Vĩnh Khang trở nên xấu xa nhanh hơn tôi, tiến bộ của hắn cũng xuất sắc hơn tôi. Chỉ cần một ít thời gian không dài, hắn đã đuổi kịp tôi trên tất cả địa bàn khu, và tất nhiên vượt qua tôi là kết quả không tránh khỏi.

Chuyện này sao có thể? Bản tính xấu xa như mẹ nó tôi cũng biết, dù sao bà ta đã tu luyện hơn ba mươi năm so với tôi, khi tôi bắt đầu học cái xấu thì bà ta đã muốn thành đại ma vương. Tên nhóc con này nhỏ hơn tôi ba tuổi mà đã sánh bằng tôi, tôi cũng không muốn sau này đi phía sau hắn làm tiểu đệ, tôi nhất định phải đem cái xấu xa đó bóp chết trong nôi.

Tôi mang theo thủ hạ bắt đầu dẫn dắt Trần Vĩnh Khang trở về con đường chính diện, sử dụng thủ đoạn lấy độc trị độc. Hắn mà ném nước mũi lên người khác, phân chó sẽ bay lên người hắn; hắn tặc vấy con gái, hắn sẽ bị kéo vào một con hẻm sau đó cởi truồng đi ra; hắn vứt rác vào sân nhà người khác, cách vài ngày sau toàn bộ rác của phố Bàn cờ đều tập hợp ở cửa nhà hắn ... Cứ khi nào hắn làm chuyện xấu thì đều phải gánh chịu sự trừng phạt.

[1] Quỷ Kiến Sầu : có nghĩa là quỷ thấy còn phải buồn. Trong truyện kiếm hiệp Thư kiếm ân cừ lục của Kim Dung có một nhân vật là Quỷ kiến sầu Thạch Song An. Hắn ta là một nhân vật rất xấu, võ công cao cường, thiết diện vô tư, nên được giao cho làm Hình đường chủ của Hồng Hoa hội . Ai bị tội, đưa vào nhìn thấy mặt của hắn là mất vía rồi. Quỷ còn chán, huống chi người...

2. Chương 2

Chương 2: Đi bước hũy diệt đầu tiên trúng độc viên đạn bọc đường

Tôi sửa chữa cho Trần Vĩnh Khang trở về điểm xuất phát thực sự không phải muốn làm chuyện tốt, một người xấu mà đi làm chuyện tốt không phải khiến người ta ôm bụng cười lăn lộn sao. Nhưng cái gọi là đối với Giáp là thuốc quý, đối với Ất lại là thạch tín, đối với Trần Vĩnh Khang là ác, đối với mọi người lại có thể là thiện. Bởi vậy tôi mới ngăn cản phiền phức đến mọi người.

Có một hôm Chủ nhật, tôi tìm bạn bè đi chơi, lúc đi ngang qua khu đèn lồng, trùng hợp nhìn thấy Trần Vĩnh Khang bắt nạt chị gái hắn. Tôi đương nhiên không nói hai lời, đi lên trước tát hắn một cái rồi đẩy chị gái hắn ra chỗ khác, sau đó đá vào mông hắn một phát. Trần Vĩnh Khang lúc này đúng là quỷ khóc sói gào.

Sai lầm thật lớn, tôi quên mất đây là cửa nhà hắn, rất nhanh tiếng khóc kia truyền đến tai lão gà mái. Trần Vĩnh Khang thì dễ đối phó, nhưng lão gà mái nhà hắn kia ở trước mặt tôi cũng không hẳn ứng phó được.

Cái gọi là “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng đàn ông nhất định phải giữ mặt mũi”. Mặc dù vượt ngoài khả năng, nhưng tôi vẫn kiên định đối đầu với lão gà mái. Ngày đó tình cảnh thật hỗn loạn, chúng tôi bắt đầu từ chửi rửa, rồi đến ẩu đả, chấm dứt bằng lưỡng bại câu thương *.

* lưỡng bại câu thương là hiện tượng hai bên không đếm xỉa gì đến sự thiệt hại của bản thân, đánh nhau chết thôi.

Kết quả của sự kiện là tôi đã có thêm một đứa em gái, chỉ vì ẩu đả chửi rửa với lão gà mái mà tôi vô tình hào hùng tung ra một câu, nói nhất định sẽ đưa cô gái kia về nhà nuôi. Lão gà mái vô sỉ bỉ ổi bắt lấy lỗ hổng này, nhất quyết muốn tôi đưa cô gái kia về nhà. Làm thẳng đàn ông có cái danh dự là chết tiệt nhất, tôi mặt mũi bầm dập mang theo con riêng về nhà.

Về nhà, thấy mặt mũi tôi như vậy bà nội và mẹ hoảng loạn kích động như “cắt từng khúc ruột”, còn ba tôi cau mày hỏi: “Lần này lại chọc phải người nào?”.

Tôi đẩy cô bé từ sau đến trước mặt mọi người, “Con muốn mọi người nhận nuôi cô ấy!”. Sau đó tôi kể lại tường tận chuyện vừa xảy ra cho họ nghe.

Bà nội và mẹ phản ứng ngoài mong đợi, nghiêng về phía tôi nhưng việc có muốn nhận nuôi cô gái kia hay không thì chưa rõ. Ngược lại ba tôi phá lệ không mắng tôi, lông mày giãn ra, còn vỗ vai khen tôi, “Con trai ngoan, lần này con làm tốt lắm. Nam tử hán đại trượng phu nói được làm được, chúng ta hãy nhận nuôi cô bé, ngày mai ba sẽ đi làm thủ tục”.

Bà nội và mẹ muốn phát biểu ý kiến, ba tôi khoát tay chặn lại, “Ngày trước hai người cưng chiều mù quáng thẳng bé này, cuối cùng vất vả lắm mới thấy nó có điểm hướng thiện, hai người đừng có ngăn cản chuyện này nữa. Mà nuôi một đứa trẻ có gì đâu, không phải chỉ cần cho thêm ít nước vào nồi thổi còn gì? Chúng ta cũng không phải không nuôi nổi. Việc này cứ quyết định vậy đi”.

Cứ như vậy, ba kiên trì giữ, cô gái kia được ở lại nhà tôi. Không lâu, ba làm thủ tục nhận nuôi thỏa đáng, tôi có thêm một đứa em gái.

Ban đầu gọi cô bé là em gái, sau khi đến nhà tôi, mẹ tôi đặt cho cô bé một cái tên — Lý Hạo Nguyệt, mọi người trong nhà đã chính thức coi cô bé là em gái tôi.

Khi em gái đến nhà tôi, rất giống như chui ra từ trại tị nạn. Tóc khô vàng, buộc lộn xộn. Khuôn mặt nhỏ nhắn hốc hác, đôi mắt to vàng khô, giống như ET *, lại còn mang theo chút sợ hãi, rụt rè nhút nhát không dám nhìn ai. Quần áo mặc trên người không biết đã bao nhiêu năm, nhìn cũng không ra màu sắc ban đầu,

bám đầy bụi, cứng nhắc trải trên người, tay chân lộ ra một nửa, gầy guộc không có tí thịt, trên mặt còn có vết bầm thâm tím. Mẹ nói là bị đánh rồi để lại dấu vết.

*ET là viết tắt của Extra-Terrestrial: Vượt ra ngoài cả trái đất => Người ngoài hành tinh.

Em gái không có không có hiểu biết sâu sắc, chỉ một vài việc làm cũng khiến cô ấy cảm động nửa ngày. Không cần cô làm công việc nhà, gấp miếng đùi gà vào bát cô hoặc mua quần áo mới cho, cô ấy đều lộ ra biểu hiện không thể tìm được, vẻ mặt kinh ngạc nhưng vẫn mang chút sợ hãi. Bà nội nói trước kia cô ấy khẳng định bị ngược đãi ghê lắm.

Tôi cảm thấy rất oán giận, lúc này tôi đã có trình độ nhận thức cao, tôi bắt đầu tự hỏi hình tượng “người xấu” này rốt cuộc có thích hợp với tôi hay không? Chẳng lẽ hình tượng tương lai của tôi sẽ như lão gà mái xấu xa đó, làm việc gì cũng khiến người khác phỉ nhổ? Thậm chí còn bị khinh miệt? Con đường này tôi có nên tiếp tục đi không? Tôi rơi vào mê mang.

A, anh phát! Anh là ngọn hải đăng trong cuộc đời của tôi, hãy chỉ dẫn phương hướng cho tôi!

Sau khi rơi vào mê mang dẫn đo, tôi liên lạc với anh phát - một diễn viên Hồng Kông đóng vai chính xã hội đen, mới phát hiện trước kia “người xấu” của tôi được lý giải rất hợp. Người xấu cũng có phân biệt cấp bậc chủng loại: loại giống lão gà mái kia thì không được xếp loại. Mà ngoài kiểu đáng khinh hạ lưu, nham hiểm giả dối tôi đều coi thường, tôi vẫn xác nhận làm người xấu như trước, nhưng chỉ làm theo loại: mặc áo gió, đeo kính đen, thắt lưng không súng, giày ủng gài dao; tôi muốn thiện xạ chính xác, võ thuật cao cường, phi đao trí mạng, chơi poker tuyệt đỉnh; tôi còn muốn giăng nghĩa khí, trọng huynh đệ, che chở trẻ nhỏ, giữa tà mang chính, lấy bạo chế ngự bạo, khoái ý ân cừ...

Đúng vậy, chính là như vậy! Người không sợ phạm sai lầm, chỉ sợ đến cuối lại sai. Tôi thật may mắn nhận ra sai lầm chính mình khi mới 12 tuổi, đúng lúc kịp thời xác định phương hướng cuộc đời - Tôi muốn làm đại ca xã hội đen.

3. Chương 3

Sau việc mê mang dẫn đo đó rồi đã phục hồi lại tinh thần, phát hiện thấy em gái đã thành công bám rễ ở nhà tôi. Từ sau khi được sống trong nhà tôi, mặt cô bé nhiều thịt hơn nhiều, không hề gầy gò như trước kia. Mặt tròn trĩnh, môi đỏ tươi, ánh mắt trông không thể thâm như trước mà vô cùng tươi sáng. Hiện giờ mẹ tôi rất vui mừng mua cho cô ấy rất nhiều quần áo, luôn nói con gái mình ăn mặc như một đóa hoa làm cho bà có cảm giác thành tựu.

Hàng xóm láng giềng đều nói sau này trưởng thành nhất định cô ấy sẽ là một đại mỹ nhân. Lão gà mái nhìn dáng vẻ hiện giờ của cô ấy cũng lộ ra vẻ hối hận, sớm biết thế này sẽ không cho gia đình tôi, không biết chừng sau này có thể nhờ cậy được sắc đẹp cô ấy. Tôi ở ngoài tường nghe được câu ấy liền không khách khí chặn kín cổng thoát nước nhà bà ta.

Thần thái em gái dần dần không còn nao núng như trước kia, vượt qua giai đoạn sợ hãi rụt rè, bây giờ cô ấy hoàn toàn là lấy danh người nhà họ Lý mà kiêu ngạo. Ra ngoài cười khanh khách, gặp người ta tự hào khoe ba nội tôi hiền lành đến thế nào, ba tôi trí tuệ ra sao, mẹ tôi dịu dàng cỡ nào, anh trai tôi lợi hại thế nào, dáng vẻ thực sự rất hạnh phúc.

Cô ấy rất vâng lời, lại có ánh mắt tinh ranh, bưng trà, rót nước, đưa dép, tất cả mọi việc đều làm rất nhanh nhẹn. Bà nội nói chưa bao giờ thấy một đứa trẻ thông minh lanh lợi lại nhu thuận như cô bé, thật không biết đầu óc chủ nhà họ Trần như thế nào mà lại ngược đãi đứa trẻ tốt như vậy.

Ba bây giờ rất đắc ý, cho rằng quyết định nhận nuôi em gái của mình rất sáng suốt. Ban đầu bà nội và mẹ cũng hơi nghi ngờ việc nhận nuôi cô ấy nhưng giờ rất vui thích, thậm chí còn thích hơn tôi. Có một lần tôi còn nghe được bà nội nói với mẹ, “Từ trước ta vẫn luôn lo lắng cho đứa nhỏ Hạo Nhiên này, cũng không biết tương lai thằng bé như thế nào, cũng may giờ đã có em gái, vạn nhất sau này Hạo Nhiên nghèo túng, vẫn còn có người chăm sóc cho nó”.

Không thể tưởng tượng được trong lòng bà nội lại hạ thấp tôi đến vậy, thật sự là không thể chịu đựng được! Tìm căn nguyên nguồn gốc, đều do em gái, sau khi cô ấy đến, địa vị trong nhà tôi càng ngày càng sa sút.

Tôi hầm hừ đi tìm em gái tính sổ. Tôi xộc vào phòng cô ấy, cô ấy còn đang học bài, vừa nhìn thấy tôi, lập tức mỉm cười chào đón, dùng ánh mắt ngưỡng mộ cảm ơn nhìn tôi, rồi ngọt ngào cười hỏi, “Anh à, anh tìm em có việc gì sao?”.

Cô ấy mà là con chó nhỏ, tôi tin nhất định giờ phút này sẽ liên mạng kết thúc cái đuôi đang ngoe nguẩy ấy ngay lập tức.

Mỗi lần như thế này, từ sau khi tôi và mẹ trước của cô ấy giao đấu rồi đưa cô ấy về nhà, cô ấy liền coi tôi là ân nhân cứu mạng, không lúc nào quên biểu đạt tình cảm cảm kích cô ấy dành cho tôi, luôn ngoan ngoãn nghe lời tôi. Sau đó lại có mấy lần thấy người khác bắt nạt cô ấy, tôi đều ra mặt ngăn cản, phóng một câu, ai dám làm khó dễ cô ấy chính là làm khó dễ ta. Nói đùa à, em gái của đại ca xã hội đen lại có thể để người khác bắt nạt sao? Việc này liên quan đến danh dự người đàn ông.

Nhưng lại không nghĩ đến, cô ấy ngưỡng mộ tôi đến mức mù quáng, nếu tôi nói gió to thổi cái giếng bay đến tận hàng rào bên kia, thì cứ chờ coi, cô ấy sẽ lập tức lấy cái hàng rào kia chuyển sang cái giếng bên này.

Tục ngữ nói tay không đánh khuôn mặt người đang cười, mà tôi đặt ra kế hoạch làm người xấu của chính mình không bao gồm đánh phụ nữ. Vì thế mỗi lần đều hại tôi không thể xả hết tức giận ra.

Lần này cũng không ngoại lệ, tôi há to mồm, lời nói khởi binh hỏi tội cũng không thể nào nói nên lời, đành phải cố làm ra vẻ làm mặt nghiêm túc hừ một tiếng từ lỗ mũi.

Cô ấy nghiêng ngẫm sắc mặt của tôi, lấy lòng hỏi, “Anh à, em lấy cốc siro dâu để lạnh cho anh nhé, bây giờ anh có muốn uống không?”.

Tôi nói “Ừ” một tiếng rồi ngồi xuống ghế của cô, cô ấy chạy nhanh ra lấy đồ uống cho tôi. Chỉ một lát đã bưng đến, cung kính đưa cho tôi, nhìn tôi uống một ngụm, lộ ra vẻ mặt làm chuyện tốt chờ được khích lệ.

Thật khủng khiếp, sao cô ấy lại nghiêng ngẫm khẩu vị của tôi? Cái màu đỏ không đậm không nhạt này làm ảnh hưởng đến tâm trí tôi, tôi không uống nổi cái vị này. Nhưng cũng không nói thêm gì, mặt giãn ra, gật đầu nói: “Ừm, uống ngon lắm”.

Cô ấy lập tức cong mày, hiện lên dáng vẻ rất hạnh phúc. Phải, cho dù làm người xấu cũng có người khẳng định hết mực làm tùy tùng, được cô ấy sùng bái như vậy làm cho tôi rất thỏa mãn. Vì thế tôi đứng lên uống hết cốc siro, làm ra vẻ anh trai vuốt tóc em gái, “Rửa sạch cốc đi nhé”.

4. Chương 4

Chương 3: Đi bước hủy diệt thứ hai đau khổ đối mặt với cái chết

Sưu tầm

Ngày dần trôi qua, học kỳ chấm dứt khi đôi ta cầm phiếu điểm về nhà. Không nghĩ cô ấy thật thông minh, sau khi chuyên tâm học hành, thành tích học tập của cô ấy tăng rất nhanh, cuối kì đứng thứ hai trong lớp. Trong khi đó tôi lại rất bình thường, ngay cả trong top 50 cũng không vào nổi.

Bà nội và ba mẹ đều rất vui vẻ, miệng luôn khen em gái thông minh.

Em gái lại làm vẻ mặt như thấy thần tượng, nói, “Sao lại vậy? Sao lại vậy được? Anh thông minh như vậy sao điểm thi không bằng em?”.

Không thể nào chịu đựng được! Việc này là danh dự của một thằng đàn ông. Tôi giận tím mặt nói một câu, “Đương nhiên không phải vậy, đợt thi này tự nhiên anh lại bị đau bụng, cho nên kiểm tra không tốt”.

Bà nội và ba mẹ làm thần sắc như gặp phải quỷ, Chỉ có đứa em gái ngu ngốc đột nhiên như hiểu ra gật đầu, “Đúng là vậy, em biết anh trai rất lợi hại mà”.

Bà nội và mẹ cười trộm, mặt tôi không nhìn được, tránh ánh mắt mọi người, vẫn mạnh miệng, “Em cứ chờ đấy, học kỳ sau nhất định anh sẽ vượt qua em”.

Ách, cái danh dự đáng ghét của thằng đàn ông!

Học kỳ mới vì không để mất mặt trước em gái nên tôi dốc sức học tập tử tế, cuối cùng đến cuối kỳ đứng thứ nhất được lên bục giảng linh thưởng. Điều này đã làm khiếp sợ mọi người, chỉ có duy nhất em gái luôn thán phục, vẻ mặt càng ngưỡng mộ tôi.

Bị ảnh hưởng bởi vẻ mặt của em gái, tôi không có thời gian ra ngoài làm chuyện xấu, hàng xóm láng giềng đều khen ngợi tôi đã cải tà quy chính. Cuối cùng tôi nghiệp bằng giỏi, được nhận vào trường cấp ba trọng điểm. Em gái cũng luôn đứng thứ nhất, tên luôn ngồi ở đầu bảng. Anh em nhà họ Lý chúng tôi đã trở thành huyền thoại ở trường cấp hai. Phụ huynh học sinh suốt ngày vây quanh ba mẹ tôi hỏi lấy kinh nghiệm.

Tức giận ở cái là, rõ ràng người tiến bộ là tôi, nhưng ba mẹ càng thích em gái hơn. Tuy vậy cô ấy vẫn là một tiểu tín đồ trước sau như một tôn sùng tôi, bởi vậy nên tôi có tức giận cũng không biết xả vào đâu.

Khó khăn lên trường cấp ba, trường ở khu khác nên chỉ về nhà mới gặp được tiểu tín đồ, áp lực đè nén của tôi chợt giảm. Nhớ tới sự nghiệp đại ca xã hội đen bị tôi bỏ rơi đã lâu, cảm thấy mình nên bắt đầu chuẩn bị cẩn thận một lần nữa. Đến năm thứ hai, tôi kết thân với đám côn đồ xung quanh trường học, khi ấy tôi bắt đầu tuổi dậy thì, có nhiều hormone muốn phát tiết, tôi bắt đầu ở ngoài trường tranh giành địa bàn. Vùng lân cận phố Bàn cờ không dám đi, sợ thiên hạ đồn đại vào tai em gái. Học tập cũng không dám bỏ bê, chỉ sợ em gái phát hiện ra thần tượng đã sa đọa.

Hiện giờ tôi đã biết, được người khác sùng bái quá là một áp lực rất lớn. Tôi thật sự hối hận trêu trọc em gái, càng mệt mỏi với cái danh dự đàn ông mãnh liệt quá mức của mình.

Cái gọi là tranh giành địa bàn, đương nhiên không rời được việc đánh nhau. Có vài lần tránh không được nửa đêm lê về nhà, tôi tự nhủ che giấu rất tốt, nhưng không qua được mắt thần của em gái. Khi tôi ở phòng tắm nghe thấy trợn mắt nhìn gương soi xoa dầu vào lưng, em gái đi vào, vẻ mặt như nhìn thấy quái vật, “Anh à, anh làm sao vậy?”.

Tôi bịt ngay miệng cô ấy lại, “Đừng ồn ã, em muốn để bà nội lo lắng sao?”. Cô ấy vội hiểu ý gật đầu, tôi buông tay, đưa dầu cho cô: “Em đến vừa đúng lúc, xoa giúp anh”.

Em gái mở to mắt nhận lọ dầu, đến gần nói: “Anh trai, anh thật tốt, bị thương còn không muốn để bà nội lo lắng. Em đúng là không hiểu chuyện. Anh trai, có phải anh bị thương vì làm việc chính nghĩa không?”.

Tôi kỳ thật rất muốn nhân cơ hội này nói cho cô ấy biết sự thật, từ thần tượng xuống làm thần dân luôn (đàn cúng tế), nhưng nhìn qua gương thấy cái chóp mũi hồng hồng của em gái, lại chỉ có thể nói mấy từ không rõ ràng “Ừm”.

Ách, danh dự của người đàn ông đúng thật là khủng khiếp.

Về sau tôi không đi đánh nhau nữa, cũng cắt đứt liên hệ với nhóm côn đồ, Không riêng vì danh dự đàn ông, mà còn có nguyên nhân khó có thể mở miệng. Ngày đó bàn tay nhỏ bé của em gái dịu dàng chà sát lưng tôi, trong bụng tôi nổi lên cảm giác khác thường. Rồi sau đó tôi có mộng xuân, nhân vật chính lại chính là em gái.

Trời ạ! Tôi đúng là cầm thú! Tôi làm sao có thể có kiểu ý nghĩ trong đầu này đối với em gái? Tôi chỉ muốn làm người xấu, không muốn làm cầm thú đâu! Vì thế tôi không dám đánh nhau, cô ấy mới xoa dầu cho tôi một lần mà tôi đã xuất hiện mộng xuân, thêm một lần nữa tôi không dám đảm bảo mình sẽ trở thành cầm thú hay không.

Tôi tự giác xấu hổ với việc em gái ngưỡng mộ tôi, xuất phát từ đó tôi muốn bồi thường chút tình cảm, tôi cố gắng làm một người anh trai tốt. Mà cô ấy còn yêu quý tôi hơn, có chuyện gì đều nghĩ đến tôi đầu tiên.

Có đồ ăn ngon, có trò chơi mới đều nghĩ đến tôi còn chưa tính, nhưng vì sao lần đầu tiên cô ấy có kinh nguyệt cũng đến tìm tôi? Ngày đó rõ ràng mẹ, bà nội đều ở nhà, cô ấy lại hoang mang rối loạn đến tìm tôi, khóc lóc: “Anh ơi, anh ơi, có phải em bị ung thư không? Em ra rất nhiều máu”.

Tôi vội hỏi: “Ồ đâu?”.

5. Chương 5

Cô ấy chỉ chỉ vào mông. Tôi vừa nhìn thấy máu trong quần chảy ra thật nhiều, tôi sợ tới mức hét toáng lên. “Ba mẹ ơi, mau đến đây, em gái có chuyện rồi”. Cho tới bây giờ tôi chưa hề kêu thảm thiết như vậy.

Ba mẹ vội vàng chạy tới, bà nội cũng đi theo vào. Vừa thấy em gái khóc lóc cũng hoảng, vội hỏi sao lại thế này.

Tôi vội vã nói với bọn họ, “Nhanh gọi xe cứu thương thôi, phải cứu em gái”.

Mẹ tôi nhẹ nhàng thở một hơi nhẹ nhõm, tự trách mình, “Haiz, đúng là sơ sót, em con sớm đến tuổi rồi”. Sau đó cười tủm tỉm dẫn em gái vào nhà vệ sinh.

Ba và bà nội cũng làm dáng vẻ tỉnh ngộ, chỉ có tôi là không rõ mọi việc, cho nên cứ sốt ruột hỏi ba, “Em gái con rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng lẽ không phải là ruột thật thì không quan tâm đến nó chắc!”.

Ba cười ha ha còn mang vẻ cười nhạo: “Đừng hoảng hốt thế con trai, ba con là loại người vậy sao? Không có việc gì, em gái con đã trưởng thành rồi”.

Trưởng thành? Sao trưởng thành lại đáng sợ như vậy? Còn chảy máu nữa? À từ từ đã, từ từ đã, tôi nhớ ra rồi. Trước kia có lần đọc được trên báo sức khỏe sinh sản nói, con gái từ 12, 13 tuổi sẽ đến tuổi dậy thì, vì thế sau này mới có thể sinh con. Nghĩ lại tôi mới thấy ngạc nhiên, đúng là dọa người.

Lúc ăn cơm tối, em gái xấu hổ đỏ mặt cúi đầu ăn cơm, tôi tự hỏi nhìn vóc dáng nhỏ bé của cô ấy thế này, sao mà có em bé được, không biết nơi nào có thể bọc được một đứa trẻ đây?

Sau đó em gái bỗng nhiên có chút khoảng cách với tôi, cô ấy vẫn ngưỡng mộ tôi như trước, ánh mắt luôn nhìn về phía tôi. Nhưng lại hay khóa cửa phòng, còn yêu cầu tôi gõ cửa, không cho tôi tùy tiện ra vào.

Có một số chuyện cũng không chịu nói cho tôi. Nói ví dụ có một ngày tan học về, tôi thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt ôm bụng vào nhà, tôi hỏi làm sao vậy, cô ấy lắc đầu nói không có việc gì, đi vào nhà vệ sinh mân mê nửa ngày mới đi ra. Sau đó hờ hững với tôi rồi lại ôm bụng về phòng.

Tính khí tôi bỗng bình nên càng giấu tôi càng muốn làm cho rõ, đi vào toilet trinh sát đến nửa này, cuối cùng cũng phát hiện thấy manh mối để lại trong thùng rác. Lúc này tôi không hoảng loạn nữa, trải qua một bài học tôi đã hiểu ra rất nhanh, em gái đến cái kia.

Vì sao em gái lại khó chịu như vậy? Ba mẹ đều chưa đi làm về, mà tôi cũng không thể đi hỏi ba mẹ được, từ sau sự kiện có kinh nguyệt lần đầu ấy, ba mẹ và bà nội lúc nào cũng nhìn tôi bằng vẻ mặt thâm sâu khó đoán, coi tôi không hiểu chuyện, vì thế tôi mới không muốn tự làm mình mất mặt.

Tôi lên Baidu tìm hiểu, rất nhanh đã tìm được đáp án, trên đó giải thích rất chi tiết tường tận, còn giới thiệu vài cách giảm bớt khó chịu, trong đó có cách ăn canh đậu đỏ có vẻ rất hữu hiệu. Tôi lục tung trong phòng bếp tìm đậu đỏ, cho thêm ít nước rồi bắt đầu nấu.

Đang nấu, mẹ đi làm về. Nhìn thấy tôi ở phòng bếp như bị dọa ma nhảy dựng lên, “Hạo Nhiên à? Con ở phòng bếp làm gì thế? Em gái con đâu? Sao không đi theo con?”.

Tôi đã sớm chuẩn bị tốt, chìa thẳng ngón trỏ tay trái lên, ở trên còn tô màu đỏ giả vết máu, “Đầu ngón tay con chảy máu, nấu canh đậu đỏ bổ máu. Em gái ở trong phòng”.

Mẹ rõ ràng không tin, nhưng kì lạ là không hỏi nữa, đến trước phòng em gái gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào, một lúc sau đi ra, mang theo vẻ hiểu biết về âm mưu này rồi cười tủm tỉm vào bếp, nhìn xem nói: “Nước ít quá, canh đậu đỏ nên nấu như này ...”.

Mẹ cẩn thận dạy tôi nấu canh đậu đỏ thế nào, sau đó ở một bên chuẩn bị cơm tối. Thỉnh thoảng nhìn tôi cười, cười đến mức da đầu tôi run lên. Chờ canh đậu đỏ nấu xong, tôi áp úng nói: “Nấu nhiều quá, con múc một bát cho em gái”.

Mẹ cười lớn: “Ừ, làm đi”.

Tôi gõ cửa, em gái mặt mũi nói: “Vào đi”. Tôi đi vào thấy em gái cuộn mình trong chăn, tôi bưng bát canh đậu đỏ vào, “Em uống ít canh này đi”.

Mẹ không biết đã vào từ lúc nào: “Con nhất định phải uống, đây là tự tay Hạo Nhiên làm, nghĩ lại mẹ nuôi nó lớn mười mấy năm nay cũng chưa từng uống một ngụm trà nóng nó pha. Haiz, con lớn rồi cũng coi em gái hơn cả”.

Tôi đỏ mặt cãi lại: “Con làm món này bổ máu ỳnh, không hơi đâu quan tâm nấu cho em”.

“À thế à”. Mẹ miệng nói một đằng nghĩ một nẻo, “Hai đứa cứ từ từ bổ máu, mẹ đi nấu cơm đây”.

Em gái ngồi dậy, trên khuôn mặt tái nhợt hiện mây đỏ, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi. Đôi mắt em gái từ lúc nào đã trở nên to và đẹp thế này? Tôi gần như cảm thấy bối rối khi nhìn vào đôi mắt cô ấy.

Em gái nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của tôi hé miệng nở nụ cười, nhận bát canh từ tay tôi rồi cúi đầu uống. Uống xong rồi, cầm bát đưa cho tôi, giọng nói mềm mại, “Cám ơn anh”. Nghe được câu nói đầy cơ thể tôi như nhũn ra.

Về sau cách vài ngày mỗi tháng tôi sẽ chịu bị thương cần bổ máu, cũng không quan tâm nấu hơn một bát cho em gái. Có khi lấy cớ vậy chính tôi cũng không tin được, như ba mẹ tôi lại tin. Tài nghệ nấu canh đậu đỏ của tôi dần trở nên hoàn mỹ.

Em gái luôn hạnh phúc uống canh đậu đỏ, ánh mắt nhìn tôi càng ngày càng sáng ngời.

6. Chương 6

hương 4: Đi bước hủy diệt thứ ba - rơi vào cạm bẫy sắc đẹp

Em gái càng ngày càng xinh đẹp, tôi nghĩ tôi xong rồi, tôi muốn trở thành cầm thú. Trong trường học có nhiều bạn bè yêu sớm, cũng có vài đứa con gái vụng trộm gửi thư tình cho tôi, nhưng trong lòng tôi chỉ nhớ đến em gái.

Đến năm thứ ba, em gái cũng vào trường cấp ba tôi học, bạn bè nam giới của tôi nhìn em gái đều như sói đói nhảy vọt ra, tranh nhau lấy lòng tôi giới thiệu em gái. Tôi làm sao có thể dâng em gái vào tay bọn chúng? Tôi tìm mọi lý do để cản Giáp, đẩy Ất, cường chế dời binh ... Vì bảo vệ em gái, đầu tôi nghĩ cái gì cũng dám làm.

Tôi đau khổ, tôi rối rắm, tôi buồn bực, vì sao cô ấy lại là em gái tôi? Tôi không chịu nổi nữa! Tôi không chịu nổi ánh mắt sáng ngời em gái nhìn tôi, tôi muốn phá tan hình tượng của cô ấy, phơi bày bộ mặt thật của tôi. Tôi muốn cô ấy cách xa tôi ra.

Có một ngày trên bàn ăn, cơ hội đã tới. Ba mẹ hỏi tôi về những bài kiểm tra, tôi hung hăng nói: “Con không học hành nữa, con muốn ra nhập xã hội đen, con muốn làm đại ca xã hội đen”.

Ba làm như không có chuyện gì, trêu trọc nói: “Con cho là muốn làm đại ca thì dễ lắm sao? Từ nhỏ chỉ là tên nhóc con nghịch ngợm, không đứng mà động đến đại ca xã hội đen thì nó đánh cho con tan tác ấy”.

Mẹ và bà nội nghe xong cười hả hê, nói an ủi tôi: “Gần đây có phải con có áp lực gì không? Con đừng lo lắng quá, chỉ cần cố gắng hết sức, kết quả bài kiểm tra có thế nào mẹ và bà cũng không trách con đâu”.

Vì sao tôi nói thật mà mọi người chẳng tin? Quên đi, phản ứng của bọn họ tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm đến em gái. Tôi chờ mong ánh mắt của em gái hướng về tôi, hy vọng nhìn thấy vẻ mặt vỡ mộng của cô ấy, từ nay về sau cô ấy sẽ trốn tôi rất xa.

Nhưng lại không phải vậy, ánh mắt em gái vẫn sáng ngời như trước, còn nói thật lòng, “Nếu anh ra nhập xã hội đen, em đây sẽ dùng sắc đẹp dụ dỗ tên đại ca, bảo hắn ta cho anh làm người nối nghiệp, sau đó em sẽ đầu độc tên chủ để giúp anh cướp ngôi”.

Trời ạ! Đây có phải lời nói mềm mại đáng yêu của em gái tôi không vậy? Ba mẹ nhìn nhau cười to, trong lòng tôi tràn ngập cảm giác tan vỡ. Chẳng lẽ em gái tôi còn xem nhiều phim điện ảnh xã hội đen hơn tôi, bởi vậy mới khiến cho cô ấy có ý tưởng lệch lạc đến vậy? Thật sự còn khát máu hơn cả tôi!!!

Tôi nhất định phải sửa chữa tư tưởng của em gái! Không sửa không được! Phải biết rằng, từ lúc tôi lập chí hướng cao cả, tôi đã luôn chú ý đến thế giới ngầm xã hội đen. Tôi biết bang chủ Mạnh Hồ thành Đông

hội nách, đại ca Thanh Long thành Tây đầu hói, đứng đầu Hắc Báo thành Nam nghe nói là tên biến thái ... Xem ra mấy tên lỗ mãng kia đều không xứng với vẻ đẹp của em gái tôi, trừ khi chính tôi trực tiếp lên làm đại ca. Nhưng chuyện này không có khả năng, mọi chuyện có nặng có nhẹ, giấc mộng làm đại ca xã hội đen của tôi phải tạm hoãn lại.

Vì sự kì vọng của em gái, tôi vất vả gian khổ học tập suốt một năm trời, cuối cùng cũng thuận lợi giành được thành công ở trường cấp ba. Ba mẹ lại càng quý em gái hơn, thật sự là kì quái.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của tôi là hoàn toàn chính xác. Bởi vì em gái trở nên rất hấp dẫn, mỗi ngày đều có nam sinh ở cổng trường chờ cô ấy, ở trường khác cũng có, không coi chừng đúng là không được. Không lâu sau cả trường bắt đầu đồn đại tôi có tình cảm với em gái.

Tôi thật sự yêu em gái, tôi nghĩ có lẽ tôi là tên biến thái. Trong lòng tôi tràn ngập cảm giác tội ác, cuối cùng vào một ngày đẹp trời tôi đến hỏi bố tôi vì sao cảm xúc gần đây của tôi lại khác thường đến mức suy sụp đến thế này.

Tôi sảm hỏi với ba, “Ba à, ba thức tỉnh con đi, con quả thực là cảm thú”.

Ba giật mình, “Sao con lại là cảm thú?”.

Tôi xấu hổ nói: “Con có ý nghĩ loạn luân trong đầu”.

Ba lập tức nhảy dựng lên, “Chẳng lẽ con nổi lên ý nghĩ không an phận thủ thường với mẹ con”.

Tôi lắc đầu, ba càng hoảng loạn: “Không lẽ là bà nội? Không phải à? Chẳng lẽ lại là ta?”.

Càng nói càng quá đáng, không phải đang nói đến tiểu thuyết đam mỹ à? Tôi xấu hổ cho bản thân mình ngu ngốc, càng xấu hổ hơn là có một người ba cũng ngu ngốc. Nhịn không được tôi ngẩng đầu hét lớn, “Làm sao có thể vậy? Là em gái!”.

Ba cốc đầu tôi, “Tên nhóc này định dọa ai hả? Con và em gái không cùng quan hệ huyết thống thì không tính là loạn luân! Đồ ngốc! Thích thì phải chạy nhanh chiếm vị trí thượng phong, nước phù sa không giữ người ngoài cày biết không?”.

Chuyện phức tạp khó khăn nhiều năm mà lại giải quyết dễ dàng như vậy sao? Tôi không hổ là ngu ngốc, là con của một người ba ngu ngốc. Tôi không phân biệt buồn vui quay người, không biết từ khi nào bà nội và mẹ đã đứng ở sau, mà đằng sau hai người họ lại là em gái.

Mẹ lắc đầu thở dài: “Đúng là tiểu tử ngốc! Hai đứa nghe đây, yêu sớm mẹ không phản đối, nhưng đã dính vào thì không được ảnh hưởng đến học tập, biết không?”.

Không thể tưởng tượng được cả ba và mẹ đều chấp nhận! Tôi cười vui vẻ gật đầu: “Con xin cam đoan!”.

Ba mẹ đi rồi, để lại tôi và em gái ở trong phòng. Em gái cúi đầu nên không thấy rõ vẻ mặt, tôi không biết phản ứng ra sao khi không biết trong lòng cô ấy nghĩ thế nào. Tôi bắt đầu hoảng sợ, có điểm bất an đi qua, khẽ gọi “Em gái?”.

Cô ấy cúi đầu “Dạ” một tiếng, nhưng vẫn không ngẩng mặt lên. Tôi thấy cô ấy không phản đối, tim đập bình ổn lại, to gan ôm lấy cô ấy, “Em à, cả đời này anh sẽ đối xử tốt với em”.

7. Chương 7

Khuôn mặt em gái vùi vào lồng ngực tôi bật cười, nhẹ giọng nói: “Anh cứ như đóng phim ấy”.

Hả, dám chê cười tôi à? Tôi lấy tay nâng cằm cô ấy lên, mặt cô ấy xấu hổ đỏ lừ liếc nhìn tôi một cái rồi lại cup mắt xuống, cái miệng nhỏ nhắn uốn éo trong lòng tôi, giọng nói làm nũng kéo dài, “Anh này....”.

Em gái như vậy trước giờ tôi chưa từng thấy qua, thật đáng yêu. Về sau em gái tôi càng ngày càng giống như bong bóng xinh đẹp, khiến giấc mộng đại ca của tôi không biết đã bị ném vào xô xính nào rồi. Cũng từng có giáo viên gọi chúng tôi vào nói chuyện, muốn chúng tôi không nên yêu sớm.

Tôi nói: “Nhưng yêu sớm mới có lợi với chúng em ạ”.

Thầy giáo suy nghĩ một lúc, đúng là vậy rồi, tôi chắc chắn yêu sớm rồi sẽ ổn định cảm xúc, thành tích học tập tăng cao, em gái cũng tăng thêm vài bậc.

Thầy có chút khó xử nói: “Nhưng làm vậy sẽ khiến cho các bạn học khác bất chước”.

Tôi lãnh đạm nói một câu, “Vậy bảo bọn họ cũng bắt chước thành tích học tập của bọn em đi!”.

Thầy giáo ghen lời không nói thêm được câu gì, chuyển sang nói với em gái, em gái dựa sát vào tôi, ngọt ngào nói: “Anh nói gì thì là thế”.

Nhà trường quay sang tìm ba mẹ tôi nói chuyện để tìm kiếm bước đột phá.

Chủ nhiệm lớp tôi nói chuyện với ba. Ba miêu tả quá trình trưởng thành của tôi, sau đó hỏi thầy giáo, “Nếu thầy cũng có đứa con như con ngựa hoang thế, vất vả lắm nó mới tự nguyện chịu trời dây thừng vào gốc cây, thử hỏi thầy có định từ bỏ cơ hội này không?”.

Thầy giáo sớm đã bị thành tích vinh quang trước đây của tôi hù dọa, liên tục gật đầu, “Đương nhiên không thể bỏ được, phải nắm bắt lại chứ”.

Lần đầu khuyên bảo thất bại.

Giáo viên chủ nhiệm lớp em gái tìm mẹ tôi nói chuyện, mẹ khen em gái từ đầu đến chân, rồi hỏi giáo viên, “Suy bụng ta ra bụng người, cô nói, nếu cô có con trai, một cô gái tốt như vậy ở trước mặt, cô có muốn nó làm con dâu không?”.

“Đương nhiên là muốn! Bỏ đi rất đáng tiếc”.

“Đúng là vậy đấy, chúng tôi cũng nghĩ như vậy, tôi biết các giáo viên sẽ hiểu mà”.

Lần thứ hai khuyên bảo thất bại.

Hiệu trưởng tìm bà nội nói chuyện, bà tuân một tràng phương ngữ Giang Nam: “Lão nhăm cổ đòi cái sao thô cái , dất cái nhăm sao, muốn chừng hảo ti cái , hảo tâm sao, tắc có hảo bao cái , ngạch cái loại sơn lột sớm di liền người người tiểu nhăm, căn sớm đã có tốt tân phú ...”*

(Người xưa đã dạy rất đúng, làm người ở đời, phải làm chuyện tốt, tốt bụng mới được báo đáp. Cháu trai tôi trước kia cứu đứa bé gái đó, vì thế bây giờ tôi mới có cháu dâu ngoan hiền...).

Không đợi bà nội nói xong, hiệu trưởng là người đến từ phương Bắc liền miệng sủi bọt mép đào tẩu ngay lập tức.

*Giọng bà nội nói theo phương ngữ Giang Nam nên lão Hiệu trưởng đến từ phương bắc không nghe hiểu nổi. Tổ đề nguyên phiên âm vì tổ cũng không dịch nổi ^^

Trường học từ bỏ mục đích khuyên bảo, chuẩn bị áp dụng biện pháp mạnh để ngăn chặn. Ai ngờ thái độ nhà tôi càng cứng rắn hơn, ba mẹ tôi nói chỉ cần chúng tôi không làm ảnh hưởng đến học tập, không có hành vi khác người thì họ sẽ liều mạng đứng ra trước nhà trường để bảo vệ tình yêu trong sáng của chúng tôi.

Tôi và em gái đều là học sinh ưu tú, trường học cũng không nỡ để chúng tôi chuyển đi, vì thế đành phải một mắt nhắm một mắt mở thỏa hiệp, yêu cầu duy nhất là ở trong trường học giảm tối thiểu việc thể hiện tình cảm.

Nếu thấy học sinh khác hoặc phụ huynh có hỏi, giáo viên sẽ lấy lời nói của tôi nói với bọn họ: “Nếu yêu sớm có thể trở thành động lực học tập giống hai đứa đấy thì chúng tôi rất hoan nghênh”.

Chưa kể, có mấy học sinh vì muốn quang minh chính đại ở bên nhau mà cố gắng học tập. Vài năm sau, “Lấy yêu làm động lực cố gắng” đã trở thành phương pháp bậc nhất dạy học ở trường cấp ba của tôi. Hiệu trưởng còn được mời đến trường khác bắt đầu giảng dạy phương pháp. Trong một số tạp chí giáo dục còn nhận xét so sánh phương pháp xử lý học sinh yêu sớm của nhà trường với việc Đại Vũ trị thủy *, khai thông bức tường ngăn cách giữa việc giáo dục học tập và giáo dục con người.

*Tìm hiểu thêm câu chuyện Đại Vũ trị thủy chi tiết ở đây: chanhkien.org/2008/07/ghi-chep-cuoc-song-dai-vu-tri-thuy.html

Đương nhiên mọi chuyện đều không liên quan đến chúng tôi. Chỉ nói đến chuyện tôi và em gái thuận lợi biến việc yêu sớm thành tình yêu cuồng nhiệt, tình yêu và hôn nhân, tình yêu lâu dài...

Mọi chuyện em gái đều nghe tôi, nhưng sau này tôi phát hiện có một số thứ thường phát triển theo ý của em gái.

Tôi chăm sóc cô ấy, chiều chuộng cô ấy. Tôi thích những lúc em gái ôm cánh tay tôi rồi mềm mại cầu xin: “Anh, em nghĩ...”. Và sau khi tôi đáp ứng yêu cầu của cô ấy, cô ấy sẽ in lên khuôn mặt tôi một nụ hôn, tràn đầy hạnh phúc nói: “Anh thật là tốt”.

Cho đến một ngày xem tivi, phát một bài hát cổ điển: “...Cuối cùng lại trúng mỹ nhân kế của em, làm thế nào anh có thể bỏ cuộc dễ dàng ...”.

Thì ra là thế! Tôi trúng mỹ nhân kế của em gái, chỉ cần cô ấy không thích chuyện gì thì tôi sẽ không làm, ý của tôi căn bản chính là ý của cô ấy, khó trách mọi chuyện cô ấy đều nghe tôi. Tôi hạ giọng thì thầm bên tai em gái, “Anh đúng là trúng mỹ nhân kế của em”.

Em gái quay đầu cười thản nhiên, đôi môi mềm mại đặt lên hai má tôi: “Nhưng em thực sự yêu anh, anh hùng của em”.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, tôi biết!

Tôi phải nói, Kinh Thánh có thảo luận phụ nữ được tạo ra từ xương sườn của đàn ông quả thực đúng, tận đáy lòng tôi thường cảm thấy em gái chính là miếng xương sườn mềm mại, cô ấy đã chế ngự con người tôi. Không thể chịu đựng được nỗi đau của cô ấy, những nỗi khổ của cô ấy, vì cô ấy tôi nghiêm túc rời bỏ chí hướng làm người xấu đã ôm ấp từ khi còn nhỏ, kiên định đi đúng đường, quyết tâm mãi mãi làm anh hùng của cô ấy.

Một đại ca xã hội đen cứ như vậy bị hủy diệt.

8. Chương 8

Chương 5: Ngoại truyện

(1) Em gái nói

Kỳ thật tôi không ngu ngốc như vậy, cuộc đời trải qua bao nhiêu năm đau khổ đã sớm dạy tôi một ít giáo huấn. Chửi rủa, đánh đập tôi đều đã hứng chịu, ngày nào tôi còn ở nhà họ Trần thì mẹ con họ sẽ còn sử dụng pháp tắc bạo ngược áp dụng lên tôi.

Lúc mới bước chân vào nhà họ Lý, tôi cảm giác như là thiên đường, không có người đánh chửi tôi, không cần làm việc nhà nặng nhọc, có thể ăn cơm no, có quần áo mới mặc... Đêm nào tôi cũng kiên trì không dám ngủ, chỉ sợ tỉnh dậy lại phát hiện đây chỉ là giấc mơ, tôi vẫn còn ở nhà họ Trần đáng sợ kia.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ tôi đều cầu nguyện ông trời, chỉ cần để tôi ở lại trong nhà này, tôi sẽ làm một người thật tốt.

Tôi cố gắng lấy lòng mọi người trong nhà, bao gồm cả anh trai. Tôi biết mọi chuyện nghịch ngợm anh gây ra với hàng xóm, nhưng tôi luôn đặt anh ở vị trí cao nhất, chỉ cần ở gần anh ấy, tôi sẽ có hy vọng ở nhà này mãi mãi.

Có lẽ cuộc đời mười năm trước đã bắt tôi gánh chịu hết nỗi khổ của cả đời này. Cho nên khi bước vào nhà họ Lý mọi đau khổ đều không đến tìm tôi.

May mắn thật đấy! Để cho tôi gặp được một người bà tốt như vậy, ba mẹ đã dùng tình cảm để xóa tan đi những dấu vết đau khổ mà cuộc đời tôi đã trải qua, khiến cho tôi phát hiện thì ra bản thân mình cũng là một đứa trẻ xứng đáng được yêu thương.

Thật may mắn, đúng là may mắn! Để cho tôi gặp anh, vì thế tôi không tiếc gì khi thấy cảm kích Trần Vĩnh Khang, cảm tạ hắn đã cho tôi cơ hội được anh cứu khỏi vũng bùn lầy.

Lúc bắt đầu tôi ngưỡng mộ anh trai kỳ thật có chút giả vờ, chỉ muốn lấy lòng anh. Nhưng anh trai lại là loại người đặc biệt có trách nhiệm, bạn mà ôm kỳ vọng gì đối với anh, anh ấy nhất định không làm bạn thất vọng. Đáng tiếc là ba mẹ chưa nhìn thấy phẩm chất đặc biệt này, nên mới coi anh như đứa trẻ hư, làm như vậy con đường giáo dục anh càng ngày càng xa.

Tôi thường nghĩ, có lẽ trời tạo ra tôi vì anh, chỉ có tôi mới nhìn thấy rõ phẩm chất đặc biệt của anh. Mọi người thường nói phụ nữ tốt giống như một trường học tốt, nếu bạn từng trải qua giáo dục, nhất định có thể hiểu chỉ khi tâm tình tốt mới đối mặt được với giáo viên, vì vậy tôi đương nhiên không bỏ anh.

Muốn biết tôi đáp nặn anh ra sao không? Rất đơn giản, tôi chỉ cần đưa anh trở thành anh hùng đến ngưỡng mộ, anh sẽ luôn hành động xứng đáng là anh hùng của tôi. Từng có rất nhiều người hỏi tôi, tôi ở bên anh trai có phải là muốn báo ân hay không? Anh trai cũng từng hỏi tôi vấn đề này.

Tôi nói không phải, mặc dù cũng có nhân tố báo ân, nó chính là khởi điểm để đưa đôi ta đến bên nhau. Cho đến sau này, tôi dùng kỳ vọng của tôi hướng anh trở thành một người đàn ông tôi hy vọng. Một người đàn ông tạo ra dành riêng cho tôi như vậy, làm sao tôi có thể không yêu anh?

Có người từng nói tôi quá mềm mỏng với anh trai, làm mất thể diện cánh phụ nữ. Tôi muốn nói, cuộc chiến giữa nam và nữ, quá trình không quan trọng, hình thức cũng không quan trọng, chỉ nhìn kết quả cuối cùng xem ông trời có ý hướng về bên nào, mới biết được nơi đó người chiến thắng đang đứng.

Đôi khi mềm mỏng cũng có thể coi là một loại lực lượng, dẫn đường cho ý nguyện của anh, khiến cho anh mặc dù thất bại cũng thấy vinh quang, mà bạn mới là người thắng lợi lớn nhất.

Mà tôi yêu anh, anh cũng yêu tôi, bất luận ai thắng ai thua, chúng tôi đều được hạnh phúc, chỉ vì hạnh phúc của chúng tôi cũng chính là hạnh phúc của đối phương.

9. Chương 9

(2) Ba nói

Nói thật, trước khi con gái đến nhà tôi, tôi rất thất vọng về con trai tôi, đã sớm nghĩ đến tương lai tốt đẹp đi thăm tù hay thậm chí là chuẩn bị người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Con gái giống như vị cứu tinh đến nhà này để cứu vớt con trai. Mọi chuyện sau đó cứ như kỳ tích, con ngựa thoát cương bỏ nhà cũng biến thành thiên lý mã.

Đầu tiên con trai đỗ được vào trường đại học uy tín, vì chờ em gái cùng nhau tốt nghiệp nên học tiếp nghiên cứu sinh. Hai đứa ra nước ngoài du học trở về, con trai trở thành CEO của công ty đa quốc gia, con gái làm giảng viên đại học. Hiện giờ ai nhìn tôi chẳng hâm mộ tôi có phúc khí?

Nay cháu trai tôi cũng được năm tuổi rồi, thoát nhìn phong thái rất giống ba nó khi còn bé, tôi chuẩn bị đưa ra tiền lệ, chọn ngày đẹp đến cô nhi viện nhận nuôi một bé gái xinh đẹp thôi.

(3) Mẹ nói

Tôi vẫn luôn hy vọng có một cô con gái xinh đẹp, đáng tiếc vì lý do thể chất, không có cách nào sinh thêm được nữa. Con gái đến như bù lại chỗ thiếu hụt của tôi. Con gái là một cô gái tốt, tôi rất hài lòng với cô bé, không nhận được lúc con bé lên cấp ba còn cổ vũ hai đứa trẻ yêu sớm, một lòng muốn cho thịt nát vào trong nôi.

Sự thật chứng minh con bé đúng là con dâu hiền lành, đáng tiếc chính là nó lại sinh con trai. Vốn định thôi, nhưng sự nghiệp con dâu tôi rất thành công, sinh thêm đứa con thứ hai cũng đủ khả năng trả tiền phạt để nuôi dưỡng em bé, con dâu cũng đồng ý rồi. Nhưng con trai tôi lại nhất định không chịu, khi vợ nó sinh đứa con đầu tiên đã khiến nó quá sợ hãi, có chết cũng không cho vợ mang thai lần nữa. Tôi và con dâu phải sử dụng tuyệt chiêu mới thành công trốn được áo mưa, nhưng tên tiểu tử đáng ghét kia lại giận dữ chạy một mạch đi mua một đồng về.

Tôi nói với nó nhất định lần này sinh xong một bé gái xinh đẹp giống con dâu thì không đòi con dâu mang thai lần nữa, nhưng vẫn không có hy vọng.

Tuy vậy đến khi mang thai mỗi ngày nó đều theo sát vợ, vì sắp đến ngày sinh nên thằng bé lo lắng đến mức tóc tai rối bù, đáng vẻ suy kiệt, mẹ già này cũng lão hóa đi nhiều.

Ông trời phù hộ, lần này nhất định phải sinh được tiểu công chúa! Phải có một đứa cháu xinh đẹp như con dâu tôi.

(4) Bà nội nói

Ngạch a ti muốn đòi, nhắm phụ hảo thuê ngõa ti, ủy có âu báo cái nha. Lão thấp thấp ngạch dất nhất sâm ti sao thuê cái ngõa ti, ý ở nhẹ nhẹ biết đảng, cố hạ ý phụ được. Ngạch ý ở sao, liền bổ mũi nhọn ngạch cái sâm tử tân phụ tặc dưỡng nhất cố loại sơn lót, ..

(Tôi còn muốn nói, người mà làm chuyện xấu, sẽ gặp ác báo đấy. Bà già này sống cả đời chưa từng làm chuyện xấu, hiện giờ bốn thế hệ cùng sống một nhà, quả là vui vẻ vô cùng. Còn bây giờ thì sao, bây giờ tôi rất mong chờ cháu dâu tôi lại sinh thêm một đứa chất trai quý tử ...).

Bà nội tuổi đã cao nói nhiều lắm, dịch giả đã mệt mỏi muốn đi bệnh viện cấp cứu, cho nên đoạn sau chỉ có thể hiểu theo ý của mọi người mà thôi.

—— THE END ——

Một câu chuyện ngắn, nội dung đơn giản không quá phức tạp.

Cô bé gái bị đánh đập từ khi còn bé đã tìm được một gia đình hạnh phúc.

Cậu bé trai được cưng chiều từ nhỏ nên có suy nghĩ lệch lạc cuối cùng cũng tìm về con đường chính nghĩa.

Gia đình đúng là bền đỗ bình yên.

Giống như bà nội đã nói: Người làm chuyện tốt sẽ được báo đáp. Người làm chuyện xấu sẽ gặp ác báo!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-buoc-huy-diet-mot-dai-ca-xa-hoi-den>